



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Karlovarská krajská nemocnice a.s.**, IČO: 263 65 804, se sídlem Bezručova 1190/19, Karlovy Vary, zast. Mgr. Jáchymem Petříkem, advokátem, se sídlem Plzeňská 3350/18, Praha 5, proti žalovaným: **1) Centrum pro regionální rozvoj České republiky**, IČO: 040 95 316, se sídlem U Nákladového nádraží 3144/4, Praha 3, **2) Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaných, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, č. j. 18 A 54/2020 – 182,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce podal u městského soudu žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaných, který spatřuje v tom, že žalovaní v rámci administrace projektu reg. č. CZ.06.3.05/0.0/0.0/16_044/0005207 „Modernizace provozního informačního systému KKN“ (dále též „Projekt“) realizovaného z operačního programu Integrovaný regionální operační program (dále též „IROP“), neproplatili žalobci dotační prostředky ve výši 6.000.052,08 Kč, ačkoli žalobce tyto finanční prostředky vynaložil v souvislosti s Projektem a pravidly pro způsobilost výdajů, a tyto finanční prostředky tak představovaly způsobilé výdaje, na které měl žalobce v rámci poskytnuté dotace nárok. Projekt byl původně koncipován jako jednoetapový s tím, že ke změně etapizace došlo na základě žádosti žalovaného 1) ze dne 20. 4. 2018. Došlo tak k rozdělení Projektu na dvě etapy. Žalobce původně požadoval proplatit žádost o platbu ve výši 28.855.335,93 Kč, nicméně po instrukci ze strany žalovaného 1) byl nucen ponížít částku do výše 21.796.541 Kč s tím, že rozdíl bude proplacen v rámci žádosti o platbu v druhé etapě. Žalobce následně podal žádost o platbu ve výši 11.785.650,47 Kč,

aniž by k této částce přičetl ještě rozdíl vzniklý v důsledku ponížení požadované částky v rámci žádosti o platbu za první etapu Projektu. Dne 18. 2. 2020 žalobce obdržel zprávu od žalovaného 1), ve které byl vyrozuměn o nesouladu v částkách společnosti SOFTWARUM s.r.o., a to napříč projekty i etapami tohoto Projektu. Součástí této výzvy k doplnění žádosti o platbu však není na žádném místě upozornění na nevyčerpanou částku z první etapy.

[2] Žalovaný nesprávně posoudil otázku zavinění neproplacení částky dotace ve výši 6.000.052,08 Kč a s tím spojenou nemožnost částku dotace proplatit i přesto, že je Projekt finančně ukončen. K neproplacení dotace došlo zejména zaviněním na straně žalovaného. Není pravdou tvrzení žalovaného 1), že nevyčerpanou částku dotace již nelze proplatit, jelikož po proplacení závěrečné žádosti o platbu dne 15. 4. 2020 je již Projekt ve stavu *PP41 Projekt finančně ukončen*. Jedná se totiž toliko o stav Projektu v systému obou žalovaných, který lze snadno vrátit do stavu, ve kterém lze částku dotace dočerpat. Žalobce v této souvislosti poukázal na jiný projekt, ve kterém žalovaný změnil stav projektu ze stavu „*Žádost o podporu splnila podmínky přijatelnosti a formálních náležitostí*“ do stavu „*Žádost o podporu nesplnila podmínky přijatelnosti a formálních náležitostí*“. Z odpovědi na žádost žalobce o přehodnocení stanoviska ředitelky odboru IROP pro Jihočeský kraj ze dne 8. 7. 2020, č. j. CENT 10602/2020, vyplývá, že nevyčerpání dotace ve výši 6.000.052,08 Kč nastalo v důsledku opomenutí žalobce, s čímž však žalobce nesouhlasí. Byl to totiž žalovaný 1), který svými nestandardními pokyny způsobil, že žalobce nevyčerpal částku dotace ve výši 6.000.052,08 Kč. Žalobce na základě čl. IV odst. 4.2 IROP ze dne 28. 12. 2017 a kapitoly 18. 5. *Obecných pravidel pro žadatele a příjemce IROP*, vydání 1.13, s platností od 15. 10. 2019 konstatoval, že mu nebyla ze strany žalovaného 1) poskytnuta informace, a ani nebyl vyzván k doplnění nedostatku spočívajícího v tom, že neuplatňuje rozdíl mezi původní sníženou žádostí o platbu z první etapy. Žalovaný 1) přitom musel vědět, že žalobce v rámci žádosti o platbu hodlal uplatnit částku 6.000.052,08 Kč. Podle žalobce tak bylo povinností žalovaného 1) žalobce vyzvat, či se jej alespoň dotázat, zda bude či nebude v žádosti o platbu za 2. etapu Projektu uplatňovat v první etapě poníženou částku. Tato povinnost vyplývá ze zásad dobré správy definovaných veřejným ochráncem práv. Oba žalovaní nesprávně posoudili otázku zavinění a nemožnost dodatečně proplatit částku 6.000.052,08 Kč, která by jinak byla ve všech směrech způsobilá k proplacení v rámci dotace poskytnuté na předmětný Projekt. Oba žalovaní porušili své povinnosti, což představuje nezákonný zásah, v jehož důsledku byl žalobce přímo zkrácen na svých právech.

[3] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že Sdělení ředitelky odboru IROP CRR, ani přípis CRR ze dne 8. 7. 2020, proti němuž žalobce podanou žalobu fakticky směřoval, nebyly rozhodnutím správního orgánu. Mezi žalobcem a žalovanými není sporu o tom, že žalobci byla dotace, včetně sporné částky 6 000 052,08 Kč, přiznána, ani o tom, že žalobce by se vyplacení dané částky mohl za předpokladu splnění podmínek vyplývajících z dotačních pravidel úspěšně domáhat.

[4] Soud připomenul, že Projekt byl původně koncipován jako jednoetapový s tím, že k rozdělení na dvě etapy došlo dne 16. 5. 2018 na žádost žalovaného 1) (za účelem zrychlení čerpání prostředků z Evropské unie, jež se mělo mj. i na straně žalobce projevit v rychlejších obdržení části dotačních prostředků). Žalobce v podané žalobě nepoukazoval na žádné závazné pravidlo, které by snad v souvislosti s tímto postupem alespoň jeden ze žalovaných porušil. Existenci takového pravidla bránícího žalovanému 1) v iniciaci provedené změny (na kterou žalobce přistoupil) soud nezjistil. Akceptace příslušné žádosti o změnu (ŽoZ č. 5) žalobce nezbavovala nároku na proplacení způsobilých nákladů v původně schválené výši, tedy včetně sporné částky 6.000.052,08 Kč, pouze splatnost této částky za předpokladu dodržení dalších podmínek odsunula zhruba o jeden rok. Přestože uvedený krok žalovaného 1) stál na počátku

pokračování

celého sporu, zásah spočívající v zadržování předmětné části dotačních prostředků byl ve skutečnosti zapříčiněn opomenutím žalobce. Při vyřizování žádosti o platbu (dále též „ŽoP“) č. 1 žalovaný 1) nepochybil, pokud žalobce s ohledem na nemožnost v daný moment úspěšně požádat o přesun finančních prostředků z druhé do první etapy Projektu (v tom již žalobci v daný okamžik bránila ustanovení dotačních podmínek) poučil o tom, že tyto dotační prostředky v rámci první etapy nemůže požadovat k proplacení.

[5] Samotná okolnost spočívající v tom, že žalobce v reakci na podnět žalovaného 1) přistoupil ke změně Projektu a jeho rozdělení na 2 etapy, resp. v tom, že žalovaný 1) žalobce upozornil na nutnost snížení částky požadované k proplacení za první realizovanou etapu Projektu, tedy nesvědčí pro závěr, že by žalovaní postupovali v rozporu se zákonem, pokud žalobci odmítli vyplatit označenou část dotačních prostředků. Mezi tímto jednáním na straně žalovaných a nevyplacením inkriminované částky chybí bezprostřední příčinná souvislost. Žalobci nic nebránilo v tom, aby včas (tj. ještě před podáním ŽoP č. 1) požádal o změnu Projektu, kterou by usiloval o přesun finančních prostředků mezi etapami, a zvýšil tak limit daný finančním plánem pro první etapu. Pokud tak vzdor jednoznačnému znění dotačních pravidel neučinil, nemůže žalovaným vytýkat, že jej za situace, kdy již bylo vyloučeno takovou žádostí o změnu účinně podat, vyzvali ke snížení částky požadované k proplacení ve výši překračující limit vyplývající z finančního plánu pro danou etapu Projektu. Tímto jednáním žalovaných tudíž nebyl žalobce přímo zkrácen na svých právech.

[6] K námitce, v níž žalobce vytknul žalovanému 1), že při kontrole ŽoP č. 2 opomněl vyzvat žalobce, nebo se ho alespoň dotázat, zdali bude či nebude v této žádosti o platbu uplatňovat rovněž částku, o kterou ponížil ŽoP č. 1, soud zdůraznil, že NSS v minulosti opakovaně upozornil, že z judikatury Soudního dvora EU plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem (viz rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 15/2012 - 38, publ. pod č. 2713/2012 Sb. NSS, a v něm zmiňovaný rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010 ve věci C-414/08, *Sviluppo Italia Basilicata*).

[7] Z postupu žalovaného 1) při rozdělení Projektu na dvě etapy a zaslání výzvy, kterou poučil žalobce o možnosti uplatnit částku, o niž byla první platba ponížena, v rámci následné etapy, nemohlo žalobci vzniknout legitimní očekávání, že žalovaní zajistí či snad dohlédnou na to, že žalobci bude rozdílová suma bez jeho aktivity proplacena, jak se snaží žalobce dovozovat. Žalobci se dostalo toliko informace o tom, že v rámci žádosti o platbu č. 1 není oprávněn předmětnou část dotačních prostředků požadovat, a souvisejícího poučení, že pokud splní další podmínky, bude možno tuto částku požadovat k proplacení v rámci druhé etapy Projektu.

[8] Žalovaní přitom předložili soudu otisk obrazovky systému MS2014+, do něž měl vstup rovněž žalobce, z něhož vyplývá, že finanční plán druhé etapy k 28. 1. 2020, tedy před podáním ŽoP č. 2, činil 19.516.090 Kč. Rovněž již z obsahu ŽoZ č. 5, schválené ke dni 16. 5. 2018, vyplývá, že finanční plán první etapy činil 21.796.541 Kč a finanční plán druhé etapy činil 19.516.090 Kč. Bylo tedy prokázáno, že příslušná finanční rezerva na výdaje neproplacené v rámci první etapy byla žalobci v druhé etapě k dispozici a žalobce o ní musel vědět. Žalobce rovněž předložil soudu upravený finanční plán po schválení ŽoZ č. 5 ke dni 16. 5. 2018,

z nějž je tento schválený horní limit druhé etapy Projektu patrný (č. l. 12). Jde proto jen na účet nedbalosti žalobce, že v rámci první žádosti o platbu požadoval více, než bylo pro první etapu schváleno, a v rámci druhé žádosti o platbu opomenul uplatnit výdaje, na které bylo ve finančním plánu druhé etapy dostatek prostředků.

[9] Soud současně přisvědčil žalovaným, že jejich úkolem při kontrole žádostí o platbu při správě IROP není posuzovat, zda příjemci dotací uplatnili veškeré možné výdaje financovatelné z veřejných prostředků v rámci toho kterého projektu dle schválených podmínek. Pro úplnost soud podotknul, že neshledal, že by snad opomenutí požádání o proplacení dodávek od společnosti Autocont a. s. ve výši 6.000.052,08 Kč mohlo být příslušným pracovníkům žalovaného 1) zcela zjevné. Žalobce totiž v rámci ŽoP č. 2 požadoval proplacení dodávek od této společnosti ve výši 11.472.078,97 Kč. Nebylo proto možno *prima facie* vyloučit, že inkriminovaná zhruba šestimilionová částka je v této žádosti o platbu již zahrnuta.

[10] V případě námitky, v níž žalobce zpochybňoval přístup žalovaných, podle kterého nebylo po proplacení poslední žádosti o platbu dne 15. 4. 2020, kdy byl Projekt uveden do stavu PP41 *Projekt finančně ukončen*, resp. do pětiletého období udržitelnosti, možno Projekt znovu „otevřít“ a dodatečně požadovanou platbu z IROP proplatit, se městský soud po seznámení se s obsahem Obecných pravidel i Specifických pravidel ztotožnil se závěry žalovaných, že uzavřením závěrečné žádosti o platbu se finálně uzavírají i nároky příjemce dotace na proplacení prostředků a projekt se přesouvá do stavu udržitelnosti, což je doba, po kterou příjemce musí zachovávat výstupy projektu. Od toho okamžiku se rovněž konečné výsledky projektu vykazují navenek, zejména vůči Evropské komisi, kde slouží mj. jako podklad pro případné odebrání prostředků jednotlivým operačním programům pro neplnění stanovených podmínek. Nedůvěryhodnost předávaných dat, kterou by způsobilo svévolné přepínání stavů projektů z „dokončen“ na „v realizaci“, proto nelze připustit, neboť by mohla mít dalekosáhlé důsledky nejen pro projekt žalobce, ale i pro další projekty. Od jednoznačného ukotvení počátku i konce projektu se podle žalovaných odvíjí i hodnocení naplnění účelu projektu a dalších podmínek, například zda nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Žalobcem požadované „přepnutí“ Projektu zpět v projektovém cyklu by porušilo kontinuitu a postupy celého procesu, a nebylo by tak možné zajistit efektivní řízení a čerpání dotačních programů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaných

[11] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že žalovaní nepochybili, jelikož jejich úkolem není posuzovat, zda příjemci dotací uplatnili veškeré možné výdaje financovatelné z veřejných prostředků v rámci toho kterého projektu dle schválených podmínek. Oba žalovaní měli v rámci principů dobré správy vyzvat stěžovatele k doplnění žádosti o platbu, anebo se minimálně, byť i neformálně dotázat, zda stěžovatel hodlá uplatnit i nedoplatek 6.000.052,08 Kč z minulé žádosti o platbu. Minimálně žalovaný 1) musel vědět, že příjemce s dotace se prostředky ve výši 6.000.052,08 Kč, které představovaly způsobilé výdaje v rámci Projektu za dodávku obrazovek od společnosti Autocont, a. s., pokusil uplatnit již v první žádosti o platbu. Potom je nemyslitelné, aby principům dobré správy vyhověl postup žalovaných, v rámci kterého ignorovali pravděpodobný nedostatek podané žádosti o platbu, ve které nejsou uplatněny prostředky, o kterých žalovaný 1) věděl, že představují způsobilé a již jednou uplatněné výdaje Projektu. Pokud žalovaný 1) vědomě ignoroval nedostatek v druhé žádosti o platbu spočívající v tom, že stěžovatel podával žádost o platbu ve výši 11.785.650,47 Kč, aniž by k této částce přičetl ještě rozdíl, který vznikl v důsledku ponížení požadované částky k proplacení v rámci žádosti o platbu za první etapu Projektu, a žalovaný 2) tento postup aprobuje, pak oba žalovaní

pokračování

porušili své povinnosti, v důsledku kterých došlo k nezákonnému zásahu spočívajícímu v neproplacení částky 6.000.052,08 Kč. Stěžovatel totiž vlivem vynucené etapizace Projektu nejednoznačně definované kapitolou 16. 5 Obecných pravidel týkající se změn v projektu a zavádějícím jednáním a informacemi ze strany žalovaného 1) nemohl jednoznačně dovodit povinnosti a postupy týkající se převodu finančních prostředků mezi etapami.

[12] Žalovaní 1) a 2) ve svých vyjádřeních ke kasační stížnosti shodně vyjádřili nesouhlas s tvrzením stěžovatele, že by se dopustili nezákonného zásahu spočívajícího v nevyplacení dotačních prostředků, resp. jejich zadržování. Postupovali v souladu s dotačními pravidly a s principem dobré správy a předvídatelně. Není povinností žalovaných, aby kontrolovali, zda si příjemce uplatnil veškeré výdaje, které měl zájem proplatit.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Soud ze spisů zjistil, že stěžovatel e-mailem ze dne 28. 4. 2020 vyrozuměl žalovaného 1), že mu nebyla proplacena částka 6.000.052,08 Kč. Konstatoval, že se jedná o částku, která byla pokrácena ze strany žalovaného 1) v rámci 1. Etapy Projektu/1. žádosti o platbu. V rámci této etapy obdržel stěžovatel fakturu ve výši 28.093.427,89 Kč od společnosti AUTOCONT a.s. V rámci vypořádání žádosti o platbu však musela být na základě pokynů ze strany žalovaného 1) tato částka ponížena na 21.034.543,20 Kč s tím, že zbývající část bude pokryta v rámci 2. etapy. Tak se však nestalo. Stěžovatel požádal o pomoc, jak postupovat při vyřešení uvedeného nesouladu částek.

[16] Žalovaný 1) na tuto zprávu stěžovatele reagoval e-mailem ze dne 29. 4. 2020. Uvedl, že prověřil záležitost neproplacení částky 6.000.052,08 Kč. Konstatoval, že po ukončení 1. etapy byla podána žádost o proplacení výdajů dne 1. 4. 2019 na částku, která převyšovala finanční plán dané etapy. Požadovaná částka tedy musela být snížena na částku danou rozhodnutím o poskytnutí dotace. V rámci 1. výzvy k doplnění žádosti o platbu ze dne 2. 4. 2019 manažerka Projektu stěžovateli sdělila maximální výši finančního plánu v částce 21.796.541 Kč a nutnost částku požadavku na proplacení snížit. Zároveň stěžovateli poskytla informaci o možnosti uplatnění nevyčerpané částky faktury v další etapě. Žalovaný 1) dále uvedl, že žadatel má dle Obecných pravidel možnost před ukončením etapy podat žádost o změnu finančního plánu a provést relokaci finančních zdrojů dle vyúčtovaných výdajů, které věcně i časově s danou etapou souhlasí. To učiněno nebylo. Předmětem žádosti o změnu č. 8 nebylo napravení „nesouladu ve finančních plánech“, ale jak je uvedeno v popisu změny i v dokumentu *Důvodové zprávy*, využití úspor z výběrových řízení na jiné aktivity projektu. Žalovaný 1) uzavřel, že nevyčerpaná částka dotace mohla být stěžovatelem požadována v rámci vyúčtování 2. etapy, jak bylo stěžovateli doporučeno již v 1. výzvě k doplnění odeslané dne 2. 4. 2019. V současné době, po proplacení závěrečné žádosti o platbu 15. 4. 2020, je již Projekt ve stavu *PP41 Projekt finančně ukončen* ze strany ŘO a není již možno proplatit nevyčerpanou částku dotace.

[17] Stěžovatel na tento e-mail dále reagoval přípisem ze dne 12. 6. 2020, v němž požádal o přehodnocení stanoviska žalovaného 1). Upozornil, že nebylo nikdy záměrem stěžovatele dělit Projekt na jednotlivé etapy. Ke změně etapizace došlo na základě žádosti žalovaného 1) ze dne 20. 4. 2018. Stěžovatel v dobré víře poskytl součinnost a vyhověl požadavku žalovaného 1). Přistoupil tedy na změnu etapizace projektu a čerpání finančních prostředků, která byla doporučována žalovaným 1) pro refundaci finančních prostředků v roce 2018. Původně jednoetapový Projekt byl dle požadavku žalovaného 1) rozdělen do dvou etap. V žádné komunikaci s žalovaným 1) však nezazněla nemožnost převádění finančních prostředků mezi etapami, ani případná další úskalí s tím spojená. Sdělení žalovaného 1) o možnosti proplacení v druhé etapě ve znění „*v této etapě je finanční plán maximálně ve výši 21.796.541 Kč, nelze tedy uplatnit Vámi uvedenou částku 28 855 335,39 Kč. Částku snižte a případně uplatněte v další etapě, dle časové a obsahové způsobilosti*“ označil stěžovatel za zmatečné a kladoucí na příjemce další nároky, o kterých neinformuje, včetně skutečnosti, kdy konkrétně má o proplacení požádat. Tento vysoce nestandardní postup byl znásoben množstvím změn, které příjemce (stěžovatel) musel v průběhu projektů provést a jichž bylo celkově 8. Stěžovatel, na kterého tak byly kladeny zvýšené nároky, musel zohlednit nejen tyto změny, ale i skutečnost, že v rámci etapy 1. postupoval zcela správně, a přesto mu prostředky nebyly vyplaceny, ačkoli je vynaložil. A naopak v etapě 2., ve které fakticky vynaloženy nebyly, je měl uplatnit a nyní je mu kladeno k tíži, že tak neučinil. Finalizace žádosti Projektu byla provedena dne 12. 5. 2017 a na žádost žalovaného 1) ze dne 20. 4. 2018 byl původně jednoetapový Projekt rozdělen na dvě etapy – první s koncem 31. 8. 2018 a druhá s koncem 31. 12. 2019. Důvodem bylo rovnoměrné čerpání finančních prostředků při realizaci Projektu. První žádost o platbu u 1. etapy byla předložena dne 28. 1. 2019, schválena dne 10. 6. 2019 a proplacena dne 12. 6. 2019 a druhá žádost o platbu byla předložena dne 28. 1. 2020, schválena 25. 3. 2020 a proplacena dne 31. 3. 2020.

[18] Žalovaný 1) v odpovědi na tuto žádost stěžovatele ze dne 8. 7. 2020 uvedl, že v průběhu administrace Projektu nedošlo z jeho strany k pochybení, neboť stěžovatel byl informován o skutečnosti, že částku ve výši 6.000.052,08 Kč může požadovat proplatit v následné žádosti o platbu. To, že tak učiněno nebylo, nelze považovat za pochybení žalovaného 1) ale opomenutí stěžovatele. Závěrem uvedl, že společně s řídicím orgánem Integrovaného regionálního operačního programu usilovně hledal varianty řešení nastalé skutečnosti, které by bylo možné i v situaci, kdy je Projekt finančně ukončen, nicméně vzhledem k tomu, že se jedná o opomenutí ze strany stěžovatele, nebylo možné najít jiné řešení a již nelze nevyčerpanou částku dotace proplatit.

[19] Výše uvedené skutečnosti jsou mezi účastníky nesporné. Podstata věci tedy spočívá v tom, že stěžovatel se domáhá po žalovaných proplacení částky 6.000.052,08 Kč, o jejíž proplacení původně žádal v první etapě Projektu, a to v rámci faktury na částku 28.855.335,39 Kč. V důsledku rozdělení Projektu na dvě etapy a nutnosti respektování finančních plánů pro jednotlivé etapy však byla požadovaná částka snížena na 21.796.540,70 Kč. V rámci 1. výzvy k doplnění žádosti o platbu ze dne 2. 4. 2019 manažerka Projektu stěžovateli tedy sdělila informaci o maximální výši finančního plánu v částce 21.796.541 Kč a nutnosti částku požadavku na proplacení snížit. Zároveň stěžovateli poskytla informaci o možnosti uplatnění nevyčerpané částky faktury v další etapě. Tento pokyn vůči stěžovateli považuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za dostatečně určitý, neboť z něj jednoznačně vyplývá, že stěžovatel má částku 6.000.052,08 Kč uplatnit v další etapě Projektu. Stěžovatel tudíž měl podle výše uvedeného pokynu žalovaného 1) postupovat a v další (druhé) etapě Projektu požadovat proplacení také částky 6.000.052,08 Kč. Jednalo se tak ve své podstatě o velice jednoduchý úkon. Jestliže tak stěžovatel neučinil a uplatnil pouze částku 11.785.650,47 Kč, která

pokračování

mu byla proplacena, jedná se o opomenutí stěžovatele, nikoli o pochybení na straně žalovaných. Nejvyšší správní soud má stejně jako městský soud za to, že specifikace výdajů, které mají být z dotačních prostředků proplaceny, musí být primárním zájmem (a odpovědností) příjemce dotace, nikoliv jejich poskytovatele. Tento přístup odpovídá jak obecné právní zásadě *vigilantibus iura*, tak principům dobré správy, nicméně je též v souladu s obecně akceptovanými formálně přísnějšími podmínkami dotačních programů. Ze zásady součinnosti a vstřícnosti orgánů veřejné moci nelze dovodit odpovědnost poskytovatelů či administrátorů dotací za úplnost výdajů navržených k refundaci z dotačních prostředků, potažmo za úplné vyčerpání přislíbených dotačních prostředků.

[20] Nejvyšší správní soud v postupu žalovaných neshledal porušení principu dobré správy, dle kterého má být postup správních orgánů v souladu s právem a nesmí být zejména svévolný, účelový, neefektivní, liknavý, nepřesvědčivý, nepředvídatelný, diskriminační a nepřiměřený. Žádný z těchto znaků svědčících o porušení principu dobré správy totiž postup žalovaných nenaplnuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za příležitý poukaz městského soudu na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 - 38, č. 2713/2012 Sb. NSS, a z něj vyplývající závěr, že z judikatury Soudního dvora EU plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou odpovědni výlučně příjemci podpor, přičemž skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků neupozornil na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by totiž vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Z ničeho tedy nelze dovodit povinnost žalovaných vyzvat stěžovatele k doplnění žádosti o platbu, anebo se stěžovatele dotazovat, zdali hodlá uplatnit i nedoplatek 6.000.052,08 Kč z minulé žádosti o platbu, jak dovozuje stěžovatel v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám podal závěrečnou žádost o platbu, jejímž proplacením byla v souladu s dotačními pravidly ukončena fáze financování Projektu, již se tedy stěžovatel nemohl domáhat dodatečného proplacení uvedené částky, kterou ve fázi financování Projektu opomenul řádně uplatnit.

[21] V návaznosti na výše uvedené se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje také se závěrem městského soudu, že žalovaní nepochybili, jelikož jejich úkolem není kontrolovat, zda příjemci dotací uplatnili veškeré možné výdaje financovatelné z veřejných prostředků v rámci toho kterého projektu dle schválených podmínek. Městský soud věc náležitě posoudil, své závěry řádně a podrobně zdůvodnil, Nejvyšší správní soud se s nimi plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

[22] Stěžovatelem zmíněné ustanovení kapitoly 16. 5 Obecných pravidel nepovažuje Nejvyšší správní soud za neurčité, nejednoznačné či nesrozumitelné. Stěžovatel ostatně ani konkrétně nezmiňuje, v čem konkrétně je toto ustanovení nejednoznačné. S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele, že vlivem vynucené etapizace Projektu, nejednoznačně definovaných ustanovení kapitoly 16. 5 Obecných pravidel týkajících se změn v Projektu a zavádějícího jednání a informací ze strany žalovaného 1) nemohl jednoznačně dovodit povinnosti a postupy týkající se převodu finančních prostředků mezi etapami.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[24] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovaným pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jejich běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu